

Kiszereztem Zoli kocsijából az akkumulátort.
Az akkumulátortól megszabadított kocsit
legalább már le tudtam tolni valahogy a partra.
Sokáig nézte a tengert szótlanul, közben a lábával paskolta a vizet.

Utoljára akkor láttam, amikor egy reggel kórházba
vitték. Az oxigénmaszk alól mosolygott
rám, tenyerében kedvenc játékguráját,
Snorlaxot szorongatta.

Halmai Tamás

Pilinszky elköszön

Megszokni helyek rezdüléseit,
saroktól sarokig az évszakok
szándékát kiismerni, figyelem
nélkül érteni bennszülöttek nyelvét,
mint széljárást a fa: e tudomány
csillapítja otthonná a helyet
s életté a halál enteriőrjét.

Megkésve venni észre: a tükör
falra nem simul, oly sanda a sík.
Magunk helyén a senkit látni benne;
szánk helyett hátországunk mosolyog,
bútorozott üresség. Amikor
a foncsort visszabillentjük magába,
végre szemünkbe néz az idegen szem.

Tudástól tudatosság menekít meg,
s hold gyógyfüvei. Igék, igenek.
A föld végül beissza életünket.
Nincs gyarló gyümölcs: ezt majd gyökerek
adják tudtul. Kertben a kő is kertész.
Mert emberszem utolsó olvasmánya
mindig a fény, a fedő fény mögötti.

„Noli me tangere”

Aki feltámad, először kertész lesz,
csak azután megváltó. Sírokat gondoz,
kövekkel elegyedik beszélgetésbe,
füvek lelki üdvösségét szolgálja.
Mária Magdolnának azért mondja:
„Ne illess engem”, mert az érintés
bizalmatlanok vigasza, gondolja valaki
kétezer év múltán. A kertész azóta
megtérített sziklát és ökörszemet,
de az ember makacs: saját száját
bántalmazza a szóval, ami nem imádság.
Holott aki feltámad, utolsó erejét
utolsó utánival feszíti meg. A világ
pedig békén a sírba visszafekszik.

Elmulasztott lehetőségek övezete

Hány olyan gyümölcs van, amit
soha meg nem kóstolok (nem is
tudok létezésükről); hány öböl,
hová nem siklik be kecsesen hajóm
(a nem létező); hány elmulasztott
lehetőség övezi azt a mindig egyet,
mely életté, sorssá, személyiséggé
szerveződik? De a kihagyott és
fől sem érzett esélyek vajon nem
védelmi zónaként sűrűsödnek-e
köröttünk? Közrefognak, ölelnek
észrevétlen, hogy szét ne essék
teljességekre az az egy, a végső
töredék, átmenetek törékeny záloga.
Hogy megmaradjon, ami múlni tud.